

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151597360/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

gaards Plads, som Boutikerne indeslutte; sove havde han ingen Lyst til, skjøndt Alt i Gaden, lige til Vægteren, syntes at nyde denne Guds-gave. *Vilhelm* tænkte paa det lystige Aftenselskab, paa sit Eventyr med den stakkels Hyrekudsk, tog derpaa Violinen ned af Væggen og begyndte at spille nogle Variationer.

Efterfølerne fra det hæderlige Rusgilde, lystigere, end da *Vilhelm* forlod dem, kom nu vandrede gennem Gaden. En af dem jodlede smukt, og ingen Vægter viste sig, som forstyrrende Princip. De hørte *Vilhelms* Violin og kjendte Spillemanden.

«Spil os en Française, Du deroppel!» raabte de.

«Men Vægteren —?» hvidskede en af de mindre modige.

«Død og Pølse, der sidder han!» udbrød en Tredie, og pegede paa en sovende Gjenstand, der hvilede Hovedet op til en stor Trækasse udenfor de lukkede Boder.

«Han er salig!» sagde den første. «I Havde vi bare den stærke Islænder her, han skulde snart faae ham hængt op ved Bandeleret paa en af Jernkrogene. Det har han gjort før! han har Hestekræfter. Han tog saadan en Gripomenus, ret saa nydeligt om det Smalle af Livet og hang ham ved Beltet op paa en af Krogene ved Veierboden. Det har seet deilig ud. Der hang Vægteren og peeb ad de Andre. Den første, der kom, blev strax hængt op ved Siden og saa løb Islænderen, mens de to blæste Duetter!»

«Hør, tag fat!» raabte en af de lystige Brødre, i det han hurtigt aabnede Trækassen, hvor kun en Pind holdt Laaget til. «Lad os faae Vægteren her ned, han sover jo, som en Hest!»

Øieblikkelig havde fire fat paa den Sovende, der rigtignok vaagne- de herved, men han var alt i Kassen. Laaget fløj til og et Par af Ven- nerne sprang ovenpaa, medens Pinden blev sat for. Vægteren inde i Kassen greb strax fat paa sin Pibe og udstødte den meest hjerteskjæ- rende Lyd. Hurtigt trak hans Plageaander sig bort, dog ikke længer, end at de kunde høre Piben og see, hvad der vilde skee.

Nu kom Nabovægterne til.

«For en Ulykke! hvor er Du?» raabte de og fandt nu Stødet.

«O, Gud hjælp mig!» raabte han derinde. «Luk mig ud, luk mig ud! jeg skal jo raabe!»

«Du har nok faaet lidt over Tørsten, Kammerat!» sagde de Andre.

«Er Du faldet i Kisten, saa lig der, din Sol!» leende forlode de ham.

«O de Kjeltninger!» sukkede han og arbeidede forgjæves paa at faae

Laaget op. Kisten væltede om ved hans voldsomme Bestræbelser. Nu traadte de unge Mennesker frem, og som forbausede over hele Historien, den han maatte fortælle, lode de sig bevæge til at aabne Kassen, men kun paa den Betingelse, at han skulde holde Gaden reen for de andre Vægteres Indblanding, medens de dansede Francaise efter *Vilhelms* Violin.

Den arme Mand kom ud af sit Fængsel og maatte nu smukt staae Skildvagt, medens de stillede sig op til Francaisen. *Vilhelm* blev opmuntret til at give dem en, og Dandsen begyndte; men der manglede een Dandser. En skikkelig Borgermand kom i det samme forbi. Den af Herrerne, som stod uden Darme, nærmede sig ham med komisk Ærbødighed, og bad ham om at tage Partie.

»Jeg dandser aldrig!« sagde Manden leende og vilde bort.

»Ja,« svarede Kavaleren. »De maa alligevel giøre mig den Fornøielse! ellers faaer jeg jo ikke dandset!« tog ham derpaa om Livet og Dandsen begyndte, enten den gode Mand vilde eller ei.

»Vægteren bør have en Mark af os hver!« sagde de, da Francaisen var endt. »Han er en brav Mand, som holder Orden i Gaden, saa man kan faae sig en Dands!«

»Det er honette Folks Børn!« sagde Vægteren til sig selv, medens han fornøiet stak Pengene i sin Skindpung.

Alt var igjen stille paa Gaden, ogsaa Violinen taug.